

Şunu bilmek lazım: Hakikat hiçbir dinin tekelinde değil. Dolayısıyla hakikat da İslam'a münhasır değil. Yani bir din milliyetçiliğiyle karşı karşıyayız. Bu gerçeğe yüzleşmek istemeyenlerin... işte, kurtuluş, hani sadece Müslümanlıkta hakikati arayan ama başka yerde hakikat olamayacağını telkin eden... ki bu fitrata, insana, tarihe aykırı bir şey. İslam'dan önce hakikat yok muydu? İslam'dan önce Allah yok muydu? Dolayısıyla şunu demeye getiriyorum: Deizm denilen şey aslında İslam'ın kabuk bağlamamış hâlidir. Ve fitri ve sağlıklı olan orijinal dindir. Bugün İslam'ın kurumsal olarak kabuk kısmı çürümüştür ve çöküyor, çökecektir. Dolayısıyla insanlar fitrata, Allah'a ve doğaya dönüyorlar. Bu sağlıklı bir gelişmedir, doğal bir gelişmedir, normal bir gelişmedir. Bu tevhitir. Şimdi din ortaya çıktığı zaman çıplak duramıyor, hemen kurumsallaşması gerekiyor.

İslam'ın güncellenmesi: Mücahit Bilici ile söyleşi

Deizm konusunda komik tartışmalar dönüyor. Bu yukarıdaki de *teorik olarak* bu konuları bilmesi gereken bir insanın, artık hangi kafayla söylediğine mana veremediğim bir sözü.

Tarihi olarak, Fransız Aydınlanmacıları'nın *Tanrı vardır ama vahiy/peygamber/haram/helal/ahiret/cennet/cehennem yoktur* demek için buldukları bir çözüm. Kainatın bir yaratıcısı var ama kainatla arasındaki mesele, yarattıktan sonra bitmiş. Saati kurmuş, bırakmış.

Bilici'ye göre bu *İslam'ın kabuk bağlamamış hali* oluyor.

Biri bana yukarıdaki sözü söylese, herhalde sırasıyla şunları düşünürüm.

1. Bu insan Deizm'in ne olduğunu bilmiyor. Vahye bir red içerdiğini anlamamış, *onlar da bir Tanrı'ya inanıyor* demiş ve *aa, bu tamam işte, İslam'ın kabuk bağlamamış hali* diye düşünmüş. *Nurculuk* günlerinden İslam'ın asıl derdinin *Tanrı'nın varlığının ispatı* olduğunu sanıyor. Onun için de biri Tanrı'yı kabul ediyoruz dediğinde, onun İslam'ın kabuk bağlamamış halini yaşadığını düşünebiliyor... *Cahillikle* açıklanabilecek bir şeyi, kötü niyete hamletmeli miyiz, emin değilim.
2. Bu insan müslüman görünerek Deizm propagandası yapıyor. Aslında dini gelenekle olan sorunlarını vahye de taşımış ve nübüvvettir, Allah'ın kainatı idare etmesidir, insanların öldükten sonra yeniden dirilmesidir... gibi konularda İslam'la ters düşmüş ama bunu ikrar etmek istemediği için yol yapıyor. Bu makul bir gerekçe. Üç sene sonra *ben de Deist'im* diyecekse, şimdilerde bunun *İslam'ın kabuk bağlamamış hali* olduğunu iddia etmek uygun bir yol.
3. Belki de derdi *Deist* olduğunu söyleyen gençlere, *siz de müslümansınız, hatta öyle müslüman-sınız ki, İslam'ın kabuk bağlamamış halini buldunuz* demek. Bu biraz gülünç olur ama bir ikisinde çalışabilir. Böyle bir kafa var, *efendim, Ateist olsun da dönsün, daha sağlam olur imanı* falan gibi. Bu insanların neden Deist/Ateist/Agnostik olduğunu düşünmeden, sırf bunu bir *yol taşı* gibi görmek ve *bak başın sıkışınca biz hala buradayız* demek. Bu bir ihtimal ama kuvvetli bir ihtimal değil.

Bunların bir dördüncüsünü bulamadım. Maksadının ne olduğunu bilmiyorum, ancak İslam'ın asıl derdinin, hiç de bazı 20. asır mütefekkirlerinin iddia ettiği gibi, *Tanrı'nın varlığını ispat* olmadığını anlayacak kadar düşündüm. Mesele insanın *Tanrı'yı inkar etmesi* değildir, çünkü insan illa bir tanrı sahibidir. İnsan tanrısız yaşayamaz, hayatına anlam veren neyse, adı mal mülk, devlet, bilim, sanat ve sair kavramlardan hangisi için *yaşıyorsa* onun tanrısı odur. İslam'ın söylediği de bu tanrıların *sahte tanrılar* olduğu. Kafayı *Tanrı'nın varlığı* gibi aslında *güzel sorulmamış bir soru* ile bozunca, ister istemez, *Tanrı vardır* diyene bir sempati besliyorsunuz. (Bu sorunun cevabının *var ne demek?* diye başka bir soru olması lazım.)

Mesele *Tanrı vardır* değil, *bu Tanrı her an yanımızda, şah damarımızdan yakın ve kudretini de hayatımızda görebileceğimiz bir Tanrıdır* demek ve Deist bunu söylemiyor. Onun inandığı Tanrı çok uzakta, bizimle de ilgilenmiyor, hayatımızla ilgili bir *düşüncesi* de yok. Umurunda değiliz. Aslında onun var olup olmaması da bizim umurumuzda değil, sadece sıkıştığımız yerde, *bu kainat nasıl oldu?* denildiğinde *Tanrı yarattı* demek için kullanılan bir araç, Deist'in Tanrısı.

Bu konularda insanların asıl mücadelesi *yaşama biçimleri* mücadelesidir. Tanrı varmış gibi mi yaşarsın, yokmuş gibi mi, hesap verecekmiş gibi mi yaşarsın, öldükten sonra hepsinin unutulacağını düşünerek mi? Hayatını hangi kurallar tanzim eder? Tanrı'dan geldiğine inandıkların mı, yoksa insanların yaptığını düşündüklerin mi? Ne için yaşarsın, onun rızası için mi, başka tanrıların rızası için mi, kendi hazzın için mi, akademik derecen ve unvanın için mi?